

[Wilhelm]

Alle må bære byrder, siger regeringen. Undtagen de økonomisk svage stillede, siger regeringen. Det er helt afgørende at tale om en retfærdig fordeling, siger regeringen. Det med de økonomisk svage stillede er nu så som så. Får de kompensation for prisstigningerne? Nej, ikke en øre. Får de dækning for de andre prisstigninger, der er sket, og som efter de gældende regler skulle udløse 3 januarportioner? Nej, det får de ikke. De får de to portioner, der er tilbage, når olieprisstigningerne er trukket ud. Og hvem skader det i øvrigt mest, når der manipuleres med dyrtidsreguleringens beregningsgrundlag? De lavestlønnede.

Men så alle de andre da? De skal vel bære deres del, og jo større, jo mere de hidtil har været forskånet? Det stemmer bare ikke så godt med, at landbrugsministeren i går morges som svar på landbrugsorganisationernes reaktion på jordskatten erklærede, at helhedsplanen ikke ændrer landbrugets indtægtsforhold overhovedet. Det stemmer heller ikke så godt med, at andre får lov til at beholde deres devalueringsgevinster, eller at de allerstørste arbejdsfri indkomster, nemlig værdistigningerne på fast ejendom, lades uberørt, eller at A. P. Møller og DUC skal tjene ekstra på hver eneste foranstaltning, som øger byrderne for almindelige mennesker. På den baggrund forstår man så godt, at regeringen holder sig til proklamationer om, at alle skal deltage, og at byrderne skal fordeles retfærdigt, men undlader at redegøre for de fordelingsmæssige konsekvenser.

Det centrale punkt i budgetdepartementets redegørelse for helhedsplanens virkninger er for mig at se punkt 5 på side 11, hvor der i al enkelthed står:

»I det følgende vil de fordelingspolitiske aspekter af den samlede løsning ikke blive behandlet.«

Det må vi andre så til gengæld se at få gjort under udvalgsbehandlingen og på anden vis.

Kaneldryset, som der har været talt om, finder vi blandt skatteforslagene: forhøjelse af selskabsskatten og formueskatten, indgreb mod dobbeltfidusen ved kombination af investeringsfond eller etableringskonto med forlods afskrivning på kommanditanparter. Kanel, ja vel, men i et yderst tyndt lag.

Fidusen ved kapitalpension formindskes, men den fjernes ikke. Det vil stadig med de

40 pct. være en skattebegünstiget opsparring. De private fonds berøres overhovedet ikke. Det skulle såmænd ikke undre os, om det er lykkedes Kristian Mogensen i »langhalsudvalget« at forskrække socialdemokraterne med sit foredrag om, hvordan indgreb også ville ramme deres egne fondskasteller. Omlægning af rentefradraget til fradrag i skat. Nå ja, et lille lapperi, som kunne udføres med det samme, mens man forberedte den egentlige aftrapning af rentefradragsretten, men hvor socialdemokratiet nu vil bruge 6 år alene til lapperiet og dermed udskyde et egentligt indgreb til langt op i 1990'erne.

Og som sagt: intet indgreb over for værdistigningerne, kun en hensigt, som er købt og betalt 3-4 gange før, og som ikke hidtil har vist sig at være fem flade øre værd. Det er ret klart, hvilken funktion skatteforslagene har i denne sammenhæng. De skal legitimere lønpolitikken. Et lille drys kanel - hverken mere eller mindre. At de skulle kunne rette helheden op, skabe balance eller ligefrem retfærdighed, det er simpelt hen helt ude i hampen.

Nogle vil henregne overskudsdelingen til de ting, der afbalancerer lønpolitikken. Ikke VS. Vi anser den for en yderligere forværing. På socialdemokratiets egne præmisser er det dog interessant at se, hvordan balance og retfærdighed tager sig ud. Der er hundredtusinder, der knokler, og der er en håndfuld, der klipper kuponer. Resultatet er et overskud, og dette overskud fordeler man så med socialdemokratisk retfærdighed: 10 pct. til de hundredtusinder, der knokler, 90 pct. til den håndfuld, der klipper. Sådan ser retfærdigheden ud i socialdemokratiets egen fremstilling, og den er endda ikke rigtig, for de hundredtusinder ser jo ikke noget til deres 10 pct.

Det er betegnende for de socialdemokratiske ØD-tanker, at de skal realiseres på de dyrtidsmilliarder, som arbejderne først blev frarøvet, og som de dernæst blev tvunget til at betale over skatten. En klarere illustration af, at ØD er tvangsopsparing, kan ikke tænkes. VS modsætter sig denne ØD-start gennem Lønmodtagernes Dyrtidsfond, som vi hele tiden har advaret imod. Jeg skal ikke gentage hele argumentationen, det får vi lejlighed til i morgen, men blot sige, at modsat f. eks. hr. Poul Schlüter så kan vi godt se forskel på socialisme og statskapitalisme.